

Virágvasárnapi istentisztelet 2021. március 28.

„Íme, Királyod jön”

Fohász: „Nyissátok ki előttem az igazság kapuit! Bemegyek, és hálát adok az Úrnak! Ez az Úr kapuja: igazak mehetnek be rajta. Hálát adok neked, hogy meghallgattál, és megszabadítottál. Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az Úrtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben. Ez az a nap, amelyet az Úr elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen!” **Ámen** (Za118,19-25)

Kezdő ének: 330,1-4 – Örvendezzen már e világ, légyen mindenben vígasság...

Fennálló ének: 118,13 – Áldott, aki az Úr nevében eljöve nagy dicsőséggel...

Fő ének: 331 – A nagy Király jön: Hozsánna! Hozsánna!

Fohász: Emeljétek föl fejetekeket, ti, kapuk, emeljétek föl, ti, ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király! Ki az a dicső király? A Seregek Ura, ő a dicső király! **Ámen** (Zs 24,9)

Lekció: Mk 11,1-11

1 Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, Bétfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyénél Jézus elküldött tanítványai közül kettőt, **2** és így szólt hozzájuk: *Menjétek be az előtetek lévő faluba, és amint beértek, találtok egy szamárcsikót megkötve, amelyen még nem ült soha senki: oldjátok el, és hozzátok ide!* **3** *Ha pedig valaki szólna nektek: Miért teszitek ezt? – mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rá, de azonnal vissza is küldi.* **4** Azok elmentek, megtalálták a szamárcsikót az ajtó elé kötve kinn az utcán, és eloldották. **5** Az ott állodogálók közül néhányan megkérdezték tőlük: *Mit csináltok, miért oldjátok el a szamárcsikót?* **6** Ők pedig úgy válaszoltak, ahogyan Jézus mondta, és elengedték őket. **7** Elvitték tehát Jézushoz a szamárcsikót, ráterítették felsőruhájukat, ő pedig felült rá. **8** Sokan felsőruhájukat terítették az útra, mások a mezőn vágott lombos ágakat; **9** az előtte haladók és az őt követők pedig ezt kiáltották: *Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében!* **10** *Áldott a mi atyánknak, Dávidnak eljövendő országa! Hozsánna a magasságban!* **11** Jézus bement Jeruzsálemben a templomba; mikor pedig már mindent megnézett, és mivel már későre járt az idő, kiment Betániába a tizenkettővel.

Imádkozzunk:

Irgalmas Istenünk, hálás a szívünk kegyelmed minden megnyilvánulásáért. Olyan jó, hogy ismersz minket, nem kell bemutatkoznunk. Ismered szívünket, gondolatainkat, vágyainkat, harcainkat és csalódásainkat is. Te tudod a legjobban, hogy mire van szükségünk. Köszönjük, hogy életünket nemcsak megtartottad, de lelkünket is táplálsz, gondozod, s most is igéddel akarsz megajándékozni minket.

Áldunk a mai ünnepért és arra kérünk, segíts, hogy annak lássuk az Úr Jézust, aki valójában, s hogy szívünk öröme ne csak múló lelkesedés legyen, hanem igazi, olthatatlan szeretet és hűség iránta. Segíts, hogy felismerjük magunkat, helyünket a virágvasárnapi történetben, szólíts meg általa és tégy késszé, hogy amit megértetsz velünk, azt tudjuk elfogadni. Lelked által formáld, újítsd és szilárdítsd meg hitünket, engedelmisségünket. Az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket. **Ámen**

Igehirdetés előtti ének: 330,7 – *Mi is azért királyunknak...*

„Íme, királyod jön” Jn 12,12-15

12 Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálemben jön, 13 pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: *Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, Izráel Királya!* 14 Jézus pedig egy szamárcsikóra találva, felült rá, ahogyan meg van írva: 15 „*Ne félj, Sion leánya, íme, királyod jön, szamárcsikón ülve.*”

Kedves Testvéreim!

Virágvasárnapot ünnepelünk, ha nem is úgy, mint korábban szoktuk. A maga otthonában azért lélekben ki-ki csatlakozhat az Úr Jézus körül ujjongó sokasághoz. Hiszen Jézus érkezése mindig örömteli esemény. Ezt az örömet fejezi ki mind a négy evangélista, habár a jeruzsálemi bevonulásról különböző módon és hangsúllyal tudósítanak. A lekióban Márk szólt hozzánk az eseményről, ahol hasonlóan Mátéhoz és Lukácshoz azt látjuk, hogy maga Jézus adja az utasításokat és tudatosan „szervezi”, készíti elő ezt a bevonulást, és más helyzetekkel ellentétben, amikor elutasította, itt most vállalja a királynak szóló tiszteletet és ujjongást.

A három evangélista közül a legtömörebben Márk ír az eseményről, mellőzve a részletekre kitérést. Abban a néhány sorban, amit olvastunk, nem kis figyelmet szentel a szamárcsikó beszerzésének és szerepének, szinte mintha háttérbe kerülne mellette Jézus jelentősége. Pedig ez éppen a szamárcsikó által domborodik ki. Hiszen ennek köszönhetően juthat el hozzánk az üzenet arról, hogy Ő szelíd és alázatos, nem fegyverekkel zörgő tábor kíséri, és békességet hoz népe javára. Sőt, kiderül az is, hogy még az állat sem az Övé, amelyen bevonul, azt is csak kölcsönkérte: „***Az Úrnak van szüksége rá.***”

A szamárcsikót János evangélista is szerepelteti, igaz, itt mintha csak úgy alkalomszerűen kerülne helyzetbe az állat: „*Jézus pedig egy szamárcsikóra találva, felült rá*”. De mint kiderül, mégsem afféle véletlen ez, hiszen így teljesedik be a Zakariás próféta jövendölése a Messiás eljövételéről. És ezért állunk meg ma először a szamárcsikónál. „*Az Úrnak szüksége van rá*”. Igen, az Úrnak szüksége volt rá, éppen rá, a jelentéktelen teherhordó állatra. Nem úgy, mintha nélkülözhetetlen lenne, de úgy, hogy igényt tartott rá, be akarta vonni, felhasználni az üzenet terjesztésében. Ez az üzenet: Jézus Király. A szamárcsikó a Királyt hordozta a hátán.

Kedves Testvéreim! Felismerjük-e itt Jézus kegyelmének egy nagy titkát? Nélkülem is megtehetné, de Ő igénybe vesz, bevon tervébe, akarata teljesítésébe. szerepet, feladatot ad – és így akar felhasználni mások irányában. Ha akarom, ha engedem és hagyom. Ha tudok az eszköz alázatával a rendelkezésére állni. Ha vagyok, mint az a szamárcsikó.

Ha egy kissé megszemélyesítenénk, akkor azt mondhatnánk róla: Nem hitte magát fontosnak, figyelem középpontjának, ünneplés tárgyának. Nem esett abba a tévedésbe, hogy neki lengetik a pálmaágakat (egyébként egyedül itt, a János evangéliumában esik szó a pálmaágakról, amit mi annyira kötünk az ünnephez). Azt se képzelte be magának, hogy neki kiáltják a *Hozsannát*, pedig mindez mekkora kísértés lehetett volna! Tudatában volt alacsony rangjának és méltatlanságának, de

annál boldogabban hordozta a világ Megváltóját! Hiszen ezzel értelmet kapott az élete, legalábbis annak ez a része. És ez számára nem volt teher, hanem megtiszteltetés, hogy őt, a méltatlant választotta magának az Úr Jézus! Ez az öröm megmarad még akkor is, ha ahogyan felbukkant a történetben, úgy el is hallgat róla a beszámoló. De nem hallgat el arról, Akit hordozott, Akinek szolgálhatott.

Komoly tanítás és útmutatás ez a számunkra is alázatról, szolgálatról, engedelmességről... arról, hogy tudjuk, kik vagyunk önmagunkban, és milyen rangra emelhet Jézus, ha őt hordozzuk életünkkel. Üzenet és felhívás ez számunkra, hogy így akarjuk az Úr Jézus Krisztust képviselni, szolgálni: én is senki, semmi vagyok önmagamban, de Ő értékévé és értékessé tesz az életemben mindent, amikor eszközzé fogad és eszközként felhasznál. Az a kérdés, erre vágyunk-e? Ezt szeretnénk? Beérjük ennyivel? *Egy vágyat hagyj nekem, hogy halljam és kövessem szent igazságodat.* Vajon Jézus-e az egyetlen vágyunk?

Alapigénk elmondása szerint az Úr Jézus akkor talált rá és ült a szamárcsikóra, amikor útközben kezdtek hozzá seregleni és csatlakozni a Jeruzsálemhez közeledő ünnepi zarándokok. *„Amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, Izráel Királya!”* Vagyis ez a tömeg Jeruzsálemben vendégként volt jelen, sokan egyúttal talán azzal a nem titkolt reménnyel is érkeztek, hogy hátha láthatják majd személyesen is Jézust, akiről már annyit hallottak. És íme, Ő itt van, közeledik, a városba tart. Benne látják messiási reményeiket beteljesedni, ezért boldogan kiáltják a *hoszánát* (ami királynak szóló üdvözlés volt és azt jelentette: „Szabadíts meg!”, mert egy királynak van hatalma megszabadítani a népét) és ünneplik Őt.

„Áldott, aki jön az Úr nevében, Izráel Királya!” – félreérthetetlen szavak ezek, Izráel népének évszázados reménységéről szólnak. *Áldott, aki jön az Úr nevében* – az áldott Isten áldott küldötte, *kit oly régtől fogva szívszakadva vártak*, végre itt van. Jön az Úr nevében – az Úr megbízásából, hatalmával, Őt képviseli. János evangéliumában visszatérő téma, hogy Jézus az Atya küldötte, az Ő nevében jött, Őt mutatja be. Milyen jó, hogy ez a vidékről érkező sokaság szemben a főpapokkal és farizeusokkal ezt hiszi és elfogadja! És milyen jó, hogy látják Benne a királyt: *Izráel Királya*. Mert az mindig nagyszerű, ha tudjuk Jézust nagynak, hatalmasnak, királynak látni. Az már egy más kérdés, hogy ebben mennyi volt esetleg a földi uralkodásra vonatkozó elképzelés és várákozás. Mindenesetre az Úr Jézus a következőkben nyilvánvalóvá teszi előttük, hogy Ő nem politikai messiás, és királysága nem e világból való. Az tény, hogy nem ezek az emberek fogják majd a *„feszítsd meg”*-et kiáltani, amikor azt mondják, hogy *„nem királyunk van, hanem császárunk.”* (Jn 19,15)

Jézus király, és magát annak vallja, de hogy királlyá tegyék, nem javallja, sőt, noha Isten, Sion királya, lett az időben szolgálk szolgája – énekeltük. A sokaság is azt látja beteljesedni, amit János idéz Zakariás prófétától. A teljes idézet így hangzik: *„Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és*

diadalmas, alázatos, és számáron ül, számárcsikó hátán." (9,9) Ki más lenne az igaz, diadalmas, mégis alázatos és számárcsikón ülő Mester, ha nem Izráel érkező Királya?

Kedves Testvéreim, nem tudjuk, min ment keresztül és mivé lett ezeknek a virágvasárnapi ujjongó zarándokoknak az öröme és felismerése a következő napok során. De, amit felismertek, az igaz volt, Sion leánya, azaz Izráel népe jogosan örvendett, ha Jézusban felismerte az érkező királyt. Hiszen Ő valóban szabadító. Igaz, nem a rómaiaktól szabadította meg népét, hanem egy sokkal nagyobb hatalom markából, amikor a golgotai kereszten elvégezte megváltásunkat: *Szelíd, szegény ez, és alázatos, de nagy hatalmú és csodálatos. Igaz ez és a bűnből szabató, a bűnt, halált és népeket hódító.* A király, a szívek királya jön, hogy hódoljunk előtte.

Az a kérdés, mi tudunk-e örülni ennek a hírnek: *„Ne félj, Sion leánya, íme, királyod jön”.* Mert ez a mai ünnep hozzánk szóló üzenete. Tudunk-e örülni a biztatásnak: *„Ne félj!”* Mert Jézus így érkezik. Jött, hogy oszlassa a félelmet, azt a legnagyobb félelmet is. Ő feltámadásával *„meghódította ama félelmek királyát, megnyitván sírjának száját (347,2).* És vajon felkapjuk-e a fejünket arra a szóra, hogy *„íme!”?* Ez a rövid szó mindig nagyon fontos mondanivalóra hívja fel a figyelmet: Figyelj! Hallod? Vedd észre! Nagyon fontos! Tudunk-e örülni annak, hogy: *„Íme, királyod jön!”* Jézus királyi hatalommal, igénnyel az életemre, érkezik hozzám is. Kész vagyok-e Őt fogadni, el- és befogadni, szívem alázatával Őt hordozni, és boldogan örülni annak, hogy részese lehetek egy csodának azáltal, hogy engem jelentéktelen, alkalmatlan méltatlan senkit dicsőségében részesít. Bizony, *„Emeljétek föl fejeteket, ti, kapuk, emeljétek föl, ti, ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király!” (Zs 24,9) Ámen*

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, légy áldott azért, hogy bátran kiálthatjuk a Hozsánát, mert Te vagy a Messiás, a Szabadító, akinek szeretete megváltott minket és ki tudja úzni szívünkben a félelmet, ha kiárad bennünk. Hiszen azért jöttél, *hogy halálod által megsemmisítsd azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt, és megszabadítsd azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak (Zsid 2,14-15).* Mert Te Úr és Király vagy. Ezért emeljük most Hozzád szívünket, és kérünk, lépj be az életünkbe, légy a szívünk királya, az életünk ura, hogy egész életünkkel Téged hordozhassunk. Tárd fel, vedd el, tisztítsd ki onnan mindazt, ami akadály a számadra, s formálj csendes, alázatos engedelmes gyermekeiddé, hogy mint az a virágvasárnapi számárcsikó, úgy lehessünk eszközökké a kezedben, hogy általunk is megmutathasd felségedet, hatalmadat és irgalmadat.

Az előttünk álló héten csendesítsd el és készíts a szívünket az ünnepre, hogy megérthessük a kereszt titkát és üzenetét, s higgyük, hogy a kereszt által gyógyul a világ és az életünk is, mert Benned nyer kiteljesedést. Kérünk, szereteteddel, Igéddel, irgalmaddal, gyógyítsd ennek a világnak sok sebet, nyomorúságát. *Ámen*

Mi Atyánk... *Áldás: A béke Istene legyen mindnyájatokkal. (Rm 15,33) Ámen.*

Záró ének: 397. dicséret – Ó, Sion, ébredj, töltsd be küldetésed...